

ŽIVOT

Glad „nevidljivih“ ljudi – pročitajte iskustva i životne priče korisnika Pučke kuhinje na Svetom Duhu koje vas ne mogu ostaviti ravnodušnima

PUČKA KUHINJA NA SVETOM DUHU / FOTO: BRANIMIR GUBIĆ

Tko su nevidljivi ljudi čija glad vrišti u koloni čekajući red za topli obrok u Pučkoj kuhinji na zagrebačkom Svetom Duhu? Kako je ta glad toliko glasno zavapila da su se naizgled nespojivi udružili i zajedno surađuju u borbi protiv siromaštva? Je li moguće ekumensko i međureligijsko zajedništvo po pitanju suradnje oko skrbi za one najpotrebitije u društvu u kojem živimo? Pučka kuhinja na Svetom Duhu dokaz je da je sve moguće. Portal Hrvatske katoličke mreže u pet dijelova zaokružuje priču u kojoj se nalaze korisnici pučke kuhinje, voditelji, volonteri, donatori te predstavnici nekih kršćanskih te drugih religijskih zajednica u Republici Hrvatskoj. Svi navedeni imaju zajednički nazivnik – borba protiv siromaštva.

30.10.2022. / 16:55 / Branimir Gubić

Pučka kuhinja na Svetom Duhu među rijetkima je koja svoje korisnike ne traži osobnu iskaznicu i „imovinsku karticu“ jer svoja vrata otvara od ponedjeljka do subote – svima!

Franjevci konventualci u Pučkoj kuhinji topli obrok nude onima koji su se našli u teškim životnim situacijama, među kojima su se neki preko noći našli u potrebi, a nerijetki postali i beskućnici. Iako među korisnicima ima onih koji možda nisu baš u tolikoj potrebi da su kruha gladni, vjerujemo da su takvi u manjini, odnosno da je riječ o nekoliko pojedinaca. No, veličina srca fratara koji su u svakodnevnom susretu s gladnim „nevidljivim“ ljudima koji su na marginama društva, kao i veličina srca brojnih volontera i donatora, svjedoče da dobrota i ljubav nemaju granice.

Teške životne priče, doista različite, mogle bi se čuti kada bismo pitali oko 400 korisnika Pučke kuhinje koji svakodnevno stoje u redu za jedan topli obrok na dan. Mi smo među mnogima izabrali i razgovarali s petero korisnika čije priče svjedoče upravo to – nikad u životu ne možete sa stopostotnom sigurnošću reći da se nećete naći na ulici ili da nećete imati što jesti.

Upoznajmo korisnike Pučke kuhinje na Svetom Duhu od kojih su neki pokucali na vrata fratara možda jučer, neki prije godinu dana, a neki čak prije 30 godina.

Pučka kuhinja na Svetom Duhu / Foto: Branimir Gubić

Damir Blažika: 30 godina dolazim u pučku kuhinju

Blažika svjedoči kako je ovdje iz realne potrebe – gladi. „Od početka sam u Pučkoj kuhinji. Dolazim preko 30 godina i najstariji sam ovdje. Bio sam prisiljen dolaziti”, svjedoči.

„Bio sam u potrebi. Živim u lošim uvjetima, bez vode. Jednostavno mi ovo puno znači. Dolazim ovdje po hranu jer barem tako imam jedan topli obrok dnevno. Ovdje mogu dobiti i obuću, mogu se i obući”, ističe te dodaje kako na Sveti Duh dolazi svaki dan.

Blažika je radio pet godina u jednoj firmi, a onda je dobio otkaz. „Tu i tamo pomagao sam jednom susjedu koji je bio osoba s invaliditetom. Pomagao sam mu od jutra do mraka sve dok nije umro. Otad pomažem kad i kome stignem da si zaradim nešto, snalazim se kako znam”, svjedoči.

Naglašava kako mu franjevci puno znače jer mu svakodnevno pomažu, trude se oko njega kao i oko svakog drugog korisnika. „Šale se s nama, a to nam puno znači. Zaista su dobri. Svaka im čast! Usto, puno imam i ženskog društva pa se družimo i razgovaramo”, priznaje.

„Ljudi, molite, molite i molite. Ja molim svaki dan krunicu. Molitva mi pomaže”, svjedoči te kaže kako je nedavno bio u Mariji Bistrici iz koje nosi brojna lijepa sjećanja i uspomene otkako ide s u svetište s udrugom Savao. „Imali smo gospodski ručak”, rekao je na kraju razgovora kroz osmijeh.

Pučka kuhinja na Svetom Duhu / Foto: Branimir Gubić

Jadranka: Živim sa sinom. Razvedena sam i situacija mi je teška. Ovdje sam svaki dan

„Ovdje sam oko 9 godina. Sve je krenulo od nezgodne koju sam doživjela na radnom mjestu, na jednoj zamjeni u školi. Pala sam i otad sam imala problema s ramenom tetivom. Oporavak je dosta dugo trajao. Oporavila sam, ali došle su druge bolesti. Morala sam krenuti u pučku kuhinju”, ovim riječima započinje svoju životnu priču korisnica Jadranka.

Kaže kako iduće godine ide u mirovinu te da koristi i pomoć Centra za socijalnu skrb. „Pučka kuhinja mi puno znači jer od socijale se teško živi”, svjedoči.

„Živim sa sinom. A drugi sin skrbi o ocu koji je teško bolestan. Razvedena sam i situacija mi je teška. Ovdje sam svaki dan”, kaže.

Prisjeća se jednog ljetnog odmora koji će joj zauvijek ostati u sjećanju. „S fra Vladimirom Vidovićem i Vilčekom Novačkim bili smo na moru 2019. godine, na Cresu. Nas tridesetak korisnika podružili smo se više, bolje se upoznali. Nama korisnicima to je puno značilo”, svjedoči te dodaje: „Mi smo vam tu kao jedna obitelj. U svakodnevnom smo kontaktu i rodila su se brojna prijateljstva.”

Na pitanje je li ju život iznenadio te kako se našla kao korisnica pučke kuhinje, ističe: „Život vas itekako može iznenaditi. Nikad nisam mislila da ću se naći u ovoj situaciji.”

„Doslovce sam radila, dolazila doma samo spavati. Nisam bila u stalnom radnom odnosu, ali uvijek sam se snalazila. Radila sam više poslova kako bih namirila mjesečni budžet. Radila sam po

zamjenama u školi, kuhala, čistila, peglala nekim obiteljima, čistila stanove. Bez obzira što nisam imala stalno zaposlenje, ja sam se mogla snaći od mjeseca do mjeseca”, ispričala je.

„Kad sam tu prolazila, nikad nisam ni pomislila da ću se naći u tom redu ljudi koji stoje i čekaju svoj obrok. U početku mi je bilo malo neugodno, sramila sam se jer ljudi vide da svakodnevno uzimam kolica i u isto vrijeme odlazim i vraćam se kući. Sad mi je pak svejedno jer ne varam niti kradem”, kaže.

Jadranka je dobila ponudu za pučku kuhinju u Branimirovoj, ali tada bi si sama morala plaćati prijevoz. „Onda je karta bila 10 kuna, a ja sam trebala do tamo ići s Črnomerca. Pa kad se vraćam doma, to je već 20 kuna. To mi je bilo puno. Pitala sam socijalnog radnika ako mogu dobiti nešto bliže. Rekao mi je da mogu i dao mi papir za ovu Pučku kuhinju, na Svetom Duhu. I tu sam već devet godina”, rekla je ova korisnica.

„Čovjek bi trebao razmišljati, onaj koji ima, da može pomoći ovakvim ustanovama da bi ljudi s manjim primanjima mogli normalno živjeti, da im bude lakše”, poručuje Jadranka koja je inače aktivna i u župi, rado moli krunicu i nedjeljom ide na misu.

Pučka kuhinja na Svetom Duhu / Foto: Branimir Gubić

Jasminka: Nakon 10 godina misionarenja u Makedoniji vratila sam se u Zagreb i postala korisnica Pučke kuhinje sa suprugom i šestero djece

Jasminkina priča s Pučkom kuhinjom započela je prije dvije godine. Prije toga 10 godina zajedno s obitelji misionarila je u Makedoniji. Vratili su se u Hrvatsku zbog starih roditelja. Tada se i suprug zaposlio. Imaju šestero djece. S obzirom da suprug ima nisku plaću, postali su korisnici Pučke kuhinje. Jasminka je dobila status majke odgojiteljice zbog najmlađeg djeteta i mislila je da više neće dolaziti, odnosno da će dolaziti minimalno. No onda je počela neizvjesnost jer je Grad Zagreb htio ukinutu ovu mjeru. „Otađ smo na iglama”, svjedoči. Nastavila je dolaziti i dalje po obroke u kuhinju za svoju obitelj. Kaže kako su cijene toliko porasle da osmeročlanu obitelj teško može prehraniti zbog svih ostalih izdataka.

„Trudim se dolaziti tri ili četiri puta tjedno, onoliko koliko nam je potrebno”, kaže. Usto, ima malo djece koje joj nema tko čuvati dok ona satima stoji u redu za dnevni obrok, a ne može ići u vrtić jer je korisnica mjere roditelj-odgojitelj.

„Nama Pučka kuhinja puno znači jer da ne dolazim ovdje svaki dan bismo jeli tijesto i rižu”, priznaje.

„Neugodno mi je jer sam korisnica, ali nemam izbora. Za doručak djeci meni nije dovoljno 50 kuna. Sam sir je preskup. Netko bi očekivao da možemo preživjeti sa suprugovom plaćom, ali ne možemo. Nismo ovdje jer smo neradnici nego zato što nam ono što imamo nije dovoljno”, svjedoči.

„Mi smo kao djevojka i mladić radili kod patra Cveka. Tad smo vidjeli ljude koje su pogodile različite životne situacije. Ne možemo reći ili pomisliti da nikad nećemo biti beskućnici. Jednostavno se to može dogoditi, bilo kome. Neki se iz teških situacija jedva izvuku, ali neki ne mogu”, ističe.

„Kad vidim siromaha na cesti, u njemu prepoznajem Krista. Kao i u ovim fratrima koji brinu o nama. U njihovim očima se također vidi da oni u svim korisnicima vide Krista jer se prema njima jako lijepo odnose, razgovaraju s njima dostojanstveno”, naglasila je Jasminka.

Ističe kako je molitva sastavni dio njenog života, kao i obitelji. „Redovito molimo krunicu, idemo na misu, ispovijed. Ne bismo prolazili kroz život kako prolazimo, da ne vjerujemo u Boga. Jednostavno sad vidim da nas Bog vodi kroz sve naše životne situacije”, zaključila je razgovor.

Pučka kuhinja na Svetom Duhu / Foto: Branimir Gubić

Zdenka Botor: Neugodno sam se osjećala kad sam nekim ljudima rekla da odlazim u Pučku kuhinju radi voća i povrća jer si to ne mogu priuštiti

Od prošle godine Zdenka Botor je korisnica Pučke kuhinje i u velikoj je potrebi, naglašava. Udovica je, živi s kćeri i unukom te starom majkom. Mirovina joj je jako mala. Suprug joj je umro od srčanog udara, na rukama. Poslije njegove smrti morala je podignuti kredit kako bi riješila dugovanja koja su ostala. Otad je počela borba za život.

U međuvremenu se rodio najstariji unuk. Obiteljska mirovina jedva pokriva režije i kredit. Jedan gospodin ju je uputio u Pučku kuhinju. Otad dolazi svaki dan i čeka tri, četiri sata.

„Fratrri s kojima se svakodnevno susrećem u kuhinji su susretljivi i čine sve što mogu kako bi nam pomogli. Meni ta susretljivost, dobronamjernost i lijepa riječ puno znače”, ističe Zdenka.

„Stekla sam među korisnicima i neka prijateljstva. Tako sam čula razne životne priče, sudbine.

Ja sam ostala bez imovine. Suprug i ja radili smo u HŽ-u. Živjeli smo u državnom stanu i poslije Domovinskog rata bio je višak radne snage i dobili smo otkaz. Suprug je inače bio sveučilišni profesor, govorio je četiri jezika. I ja sam završila fakultet. Sve to kad nemaš doma ništa ne znači jer si jednostavno beskućnik”, svjedoči.

„Danas živim s majkom koja ima 86 godina. Primila nas je, a mi ponekad moramo i šutjeti i trpjeti jer s ovako malom mirovinom nemam kamo”, ističe.

„Inače dosta toga uštedim za unuke. Hrani me njihova sreća i zadovoljstvo. Pučka kuhinja mi je velika potpora. Dobijem hranu, a onda na nekom drugom kraju uštedim. Jer, što ti danas možeš s 1.700 kuna? Ni na kraj pameti mi nije bilo da ću se u 62. godini života naći u ovoj situaciji”, poručila je Zdenka.

Kaže kako ju je bilo sram sram i neugodno se osjećala kad je nekim ljudima rekla da odlazi u Pučku kuhinju radi voća i povrća. „Oni su mi rekli: ‘Pa zar si na to spala?’ Onda su mi okrenuli leđa i za njih ja više ne postojim. Nisam to očekivala. Jer, tim istim ljudima supruga i ja smo pomagali, kad smo bili netko i nešto. Danas, kad smo mi u potrebi, nikoga nema. Ja sam čistog obraza i savjesti jer živim za obitelj, a ne za takve prijatelje”, rekla je.

Ova korisnica pučke kuhinje naglašava kako ima životnu misiju. „Stalo mi je da su moji doma kad im donesem hranu sretni i zadovoljni. Jer, puno voća i povrća koje ovdje dobijemo, ja ne mogu nigdje kupiti jer je skupo. Kad su oni sretni, i ja sam sretna”, poručuje.

Pučka kuhinja na Svetom Duhu / Foto: Branimir Gubić

Božica: Ne sramim se dolaziti u Pučku kuhinju jer sram može biti jedino onoga koji krade i zlo čini

Osamdesetdevetogodišnja Božica svakodnevno sa zagrebačkog Žitnjaka putuje na Sveti Duh u pučku kuhinju kako bi omogućila sebi i svom bolesnom sinu, s kojim živi već 33 godine, jedan topli obrok dnevno. Kaže kako dolazi baš u ovu pučku kuhinju jer joj je tu najljepše – „kao da ulazim u svoju kuću”, naglašava.

„Imam malu mirovinu. 33 godine prošle su otkad mi je muž umro. Sama se borim sa svojim bolesnim djetetom, odnosno odraslim čovjekom koji me treba svo vrijeme”, svjedoči.

Kaže kako je sin inženjer elektrotehnike, ali ne može raditi jer je imao oko 20 operacija. Radi nešto od doma koliko može jer je na štakama.

„Od ljudi sam čula da mogu doći ovdje. Redovito dolazim oko 20 godina”, kaže i ističe kako je današnje vrijeme posebno teško jer nam nikada nije bilo skuplje nego danas.

Za Pučku kuhinju i fratre na Svetom Duhu kaže: „Ovo treba u nebo dignuti. Od fra Vladimira, Vilčeka, kuharica. Za ovolike ljude treba nabaviti hranu, pregovarati, moliti za donacije, kuhati... To su zlatne

žene. To su anđeli. Svaki dan imam topli ručak. Sve je dobro i ja sam zahvalna”, svjedoči ova korisnica.

Božica je 1933. godište i već su je godine kao i bolesti pritisnule i potrošile, ali ne odustaje. Ističe kako dolazi upravo zbog sina. Kaže da se ne srami dolaziti u Pučku kuhinju jer „sram može biti jedino onoga koji krade i zlo čini.”

Inače, listopad je mjesec u kojem obilježavamo mnoge prigodne datume. Između ostalih, obilježava se Svjetski dan beskućnika, Svjetski dan hrane, Međunarodni dan borbe protiv siromaštva, Dan međusobnog pomaganja. Možda je vrijeme da umjesto da ih samo obilježavamo, damo i svoj konkretni doprinos. To nije samo djelatna ljubav, ovim ljudima to doslovno znači život.

Kako konkretno pomoći, doznajte [ovdje](#).

Autor: Branimir Gubić, novinar Hrvatske katoličke mreže (branimir.gubic@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

**HRVATSKI
KATOLIČKI
RADIO**

BUDI PRIJATELJ

Skeniranjem koda podupirete naš rad
i prenosite svjetlo vjere.

Kulturne minute

PON-PET 15:30h

Ključne riječi: [Glad "nevidljivih" ljudi](#)

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2022 Hrvatska katolička mreža

